

De CI aansluiting

Vier weken dacht ik dat er tussen operatie en aansluiting van mijn cochleair implantaat (CI) zou zitten. Niets was minder waar. Het zou ineens al na twee weken gebeuren. Daardoor voelde ik me ineens opgejaagd.

In eerste instantie was er sprake van 6 weken tussentijd, daarna begreep ik impliciet dat het vier weken zou worden en nu was het ineens twee weken.

Dat paste niet bij mijn werkplanning. De operatie stond ook ineens in 1,5 week voor de deur en ik had daarom mijn afspraken doorgeschoven tot na de operatie.

Na eindeloos wachten op de CI operatie door het coronavirus voelde het voor mij als eindeloos stilstaan en dan te hard hollen.

Gelukkig dacht het CI-team heel serieus met mee. Wat was ik daar blij om. Na overleg hebben we de aansluiting van de CI na drie weken afgesproken. Op 7 juli 2020 was het zover.

Van de leg af na de CI-aansluiting?

De audioloog zei voor de operatie dat de meeste mensen van de leg af raken na aansluiting van hun CI. Ik was benieuwd of dit ook mij zou gebeuren.

Drie weken na de operatie was het zover. De CI zou worden aansloten. Ik vond het spannend en had een beetje een knoop in mijn maag. Na zijn introductiepraatje plaatste de audioloog eerst de CI-processor achter mijn oor en daarna de CI-spoel op mijn hoofd.

Toen volgde het aansluiten van de CI. Het computerwerk leek op het afstellen van de hoorapparaten bij de audicien. Ik had een kaart voor me met een luidheidsschaal. Hierop kon ik steeds aangeven hoe hard ik het geluid was wat ik hoorde op schaal van nul tot tien.

Dit deden we 2 keer voor alle 16 elektroden van het CI die ik in het slakkenhuis heb zitten. Die zijn aangebracht tijdens de operatie. Ik merkte bij de 2e keer dat ik niet op nul begon maar al meteen bij drie of vier op de luidheidsschaal.

Na de aansluiting stuurde de audioloog mijn man en ik op pad om zowel binnen als buiten te lopen en te luisteren. Onder het koffie drinken kon ik mijn man al redelijk verstaan. Buiten hoorde ik al meer geluiden van sirenes en de tram als voor de aansluiting. Ik vroeg heel vaak aan mijn man 'Wat hoor ik nu?'.

Daarna deed de audioloog de 3e afstelling. Na de afstelling moest ik luisteren naar de stem van de audioloog. Hij zei de dagen van de week en telde van één tot tien en kon ik samen met spraakafzien goed verstaan. Daarna sprak de audioloog met een papier voor zijn mond. Ook dat kon ik bijna meteen verstaan. Bij binnenkomst van de tweede audioloog moest ik weer even focussen op een nieuwe stem. Ook toen de logopediste binnen kwam. Ik kon hun gesprekken redelijk volgen met af en toe de hulp van mijn man wiens stem ik natuurlijk heel goed ken. Ik hoorde wel nog veel echo en bijgeluiden. Mijn eigen stem klonk raar en onwennig, net als het slikken. Mijn eigen stem was nog te luid volgens mijn man. Ik praatte te hard. Daarna gingen we met de logopediste mee. We kregen een map met allerlei oefeningen om thuis te oefenen. Ook kreeg ik als eerste CI-drager van het CI-team een tablet met het software programma Cochfit, een oefenprogramma, mee naar huis met de vraag of ik eens wilde uitprobeerde wat ik ermee kon. Administratie hoort er ook bij; we hebben veel papieren doorgenomen en meegekregen van de aanschaf van CI tot aan de verzekering.

Met een grote koffer waarin de CI spullen, reserveonderdelen en boekjes zaten gingen we naar huis. Een koffer ter grootte van een kerstpakkettoos. Die kon ik ook vroeger al niet vervoeren in de trein omdat hij te groot en te zwaar was. En we waren op de fiets met een koffertje met een beperkte inhoud. Dus de doos is achtergebleven net als vroeger de kerstpakkettoos. Met wat kunst en vliegwerk kregen we het in ons fietskoffertje gepropt.

Inmiddels waren we van 9.15 tot 12.45 uur bezig geweest en allebei doodmoe. Dit soort afspraken kosten ons veel energie. Een afspraak van drie en een half uur achter elkaar doen wij anders nooit vanuit het oogpunt van energimanagement. Het fietstochtje naar huis langs de Amstel was dan ook heerlijk om bij te komen. Thuisgekomen ging ik rusten. Daarna kwam ik mijn huisgenoten tegen. De mannen kon ik voor het eerst in lange tijd meteen verstaan. Ik was hier helemaal blij mee. Dochterlief kon ik later die avond juist weer minder verstaan als

eerder. Dat wordt wennen en finetunen.

Nee, van de leg af was ik niet. Ik was vooral blij met alles wat ik kon horen ook al was het overweldigend. Ik realiseer me dat het niet voor iedereen meteen zoveel winst oplevert. Ik heb de geluiden omarmd en was heel blij met wat ik allemaal al kon verstaan. Zo begon mijn nieuwe hooravontuur.

Marja de Kinderen